మానసమయూరి

- కస్తూరి మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

శరత్ శిల్ప వైపు చూశాడు.

శిల్ప అతడివైపే చూస్తోంది. ఆమె కళ్ళల్లోని భావం అతడికి బోధపడటంలేదు.

కానీ అతడికీ ఆమె చేయి వదలాలని లేదు. కానీ గట్టిగా పట్టుకోవాలంటే భయంగా ఉంది. అందుకని ఆమె చేతిలో తన చేతిని అలానే వదిలేశాడు.

ఇద్దరిమధ్యా మౌనం అందంగా పరుచుకుంది.

శరత్ ఏదో అనాలనుకున్నాడు అనలేకపోయాడు.

ఆమె ఏదో అన్నట్టుంది. ఆమె పెదిమలు కదిలాయి కానీ శబ్దం రాలేదు. కానీ వాతావరణమంతా వారిద్దరి మనసుల గుసగుసలతో నిండి పరవళ్ళు తొక్కుతున్నట్టుంది.

'రివ్వురివ్వు'మని గాలి సంబరాలు చేసుకుంటూ నృత్యం చేస్తున్నట్టు వీస్తోంది. ఒక్కసారిగా శరత్‌కు తన శరీరం తేలికయిన భావన కలిగింది. ఆమె చేయిద్వారా తన చేయినుంచి తన ప్రాణానికి ఏదో నూతన చైతన్యం అందుతున్నట్టు తోచింది అతనికి.

'ఏమిటిది?' అనుకున్నాడు విస్మయంగా.

స్త్రీ స్పర్శ అతడికి కొత్తకాదు. పెళ్ళయింది. పిల్లలు పెద్దవాళ్ళయి తమతమ భవిష్యత్తులను నిర్ణయించుకునే స్థితిలో ఉన్నారు. కానీ... ఇప్పుడీ యువతి కరస్పర్శ తనలో తనకే తెలియని అనేక భావనలను, స్పందనలను జాగృతం చేస్తోంది. ఇదెలా సాధ్యం?

ఆమె వైపు ఒక అద్భుతమైన వ్యక్తిని చూసినట్టు చూశాడు శరత్.

ఆమె చూపులో కూడా అదే విస్మయం, అదే తన్మయత్వం, అదే భావన కనిపిస్తోంది. ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ, ఆమె వదనంపై ద్యోతకమవుతున్న భావనలను అనుభవిస్తూంటే శరత్ శరీరం సర్వం నూతన చైతన్యంతో పరవళ్ళు తొక్కుతోంది.

తాను శరత్ కాదు. ఇన్నాళ్ళూ సాగించిన జీవితం జీవితం కాదు. ఇన్నాళ్ళ తన అనుభవాలు అనుభవాలు కావు. ఇన్నాళ్ళు తన ఆనందాలు, సౌఖ్యాలు, అనుభూతులు అన్నీ అభాస. అదంతా కల.

'తాను ఇప్పుడే జన్మని ఎత్తాడు. ఇది తన తొలి అనుభవం. ఇది ప్రధమ స్త్రీ స్పర్శ' అనిపిస్తోంది అతనికి.

తానొక నూతన వ్యకి అయి, నూతనత్వంతో చైతన్యవంతుడయినట్టు తోస్తోంది.

యాద్ హై ముఝ్‌కో మెరీ ఉమ్రకీ పహలీ కో ఘడీ
తేరీ ఆఖోంసె కొయీ జామ్ పియాథామైనే
మేరి రగ్‌రగ్ మె కొయీ బర్క్‌సిలహరాయాథీ
జబ్ తెరే మర్మరి హాథోంకో ఛువాథామైనే!

నా జీవితపు ప్రథమ క్షణం నాకు జ్ఞాపకం ఉంది. అది నీ కనుల నుండి అమృతం నేను సేవించిన ఘడియ. నీ మృదువైన చేయిని తాకిన క్షణం, నా శరీరం అణువణువులో విద్యుల్లత పరవళ్ళు తొక్కుతూ ప్రవహించింది.

అప్రతిభుడయి ఆమెవైపు చూశాడు శరత్. అతడు ఇంతవరకూ ఆమెను చూస్తున్నా ఇప్పుడు ఆమెను చూడటం కొత్తగా చూశాడు. కవులు తమ కావ్యాలతో వర్ణనలు ఊహల ఆధారంగా చేస్తారు. అవన్నీ అనుభవానికి రానివారు ఉత్త ఊహలు అనుకుంటారు. కానీ ఎంతగా ఊహించినా ఆ ఊహకు బీజం నిజంలో ఉంటుంది. కవి మనస్సులో ఉంటుంది. సామాన్యులు చూసే విషయాలలోనే అసామాన్య అంశాలను దర్శిస్తారు సృజనశీలురు. ఇంతకాలం ఇదొక అద్భుతమైన ఊహ అనుకున్నాడు. కానీ ఇప్పుడు ఆ ఊహలోని నిజం అనుభవానికి వచ్చింది అనుకున్నాడు.

నిజంగానే, శరత్ ప్రమేయం లేకుండా అతని శరీరం ఆకాశం అయింది. ఆకాశంలో ఉండి ఉండి మెరుపు తీగలు మధురంగా జరిపే నృత్యప్రదర్శనకు వేదిక అయింది. ఒక కేంద్రం నుండి ఆరంభమై ఆకాశమంతా మెరుపుతీగ వంపులు తిరిగి పలుదిశల, పలు శాఖోపశాఖలుగా విస్తరించి ప్రవహించే అందమైన నదీ ప్రవాహంలా విస్తరించినట్టు, ఆ మెరుపు తీగలు, అతని శరీరం అణువణువునా విస్తరిస్తున్నట్టు తోచింది. అవి పూల తీగలై పరిమళాలను వెదజల్లుతున్న భావన కలిగింది.

ఊపిరి పీల్చటం మరచిపోయాడు.

కనురెప్పలు వాల్చటం మరచిపోయాడు. ఎక్కడ ఒక చిన్న కదలికకు ఈ సుమధుర సత్యం అదృశ్యమై చేదు నిజం కనులముందు నిలుస్తుందోనన్న భయం అతడికి.

అసలు కదలటం మరచిపోయాడు.

అతడి చుట్టూ ప్రపంచం చైతన్యవంతమై కదులుతోంది. కాలం పరుగిడుతోంది.

కానీ అతడికి కాలం ఆగిపోయింది.

అతని మనసు చైతన్య వంతమై కాలం పరిధిదాటి భౌతిక సూత్రాల బంధనాలు లేని స్వేచ్ఛా లోకంలో విహరిస్తోంది.

శరీరం స్థాణువైపోయింది. ఎందుకంటే, సర్వేంద్రియాలు శరీర పరిధిని విదిలించుకుని విశాల విశ్వంలో అవధులు లేని అద్భుతమైన లోకంలో నూతన ప్రాణాన్ని పోసుకుంటున్నాయి.

అంతలో చంద్రుడు అన్ని అడ్డు తొలగించుకుని ఆమెపై తన వెన్నెల కలశాన్ని ఒక్కసారిగా వొలకబోశాడు.

శరత్ శరీరంలోంచి ఒక నిశ్శబ్దమైన అలౌకిక ప్రపంచంలో ప్రతివేపు నుంచీ నిట్టూర్పు వెలువడింది. అతని ప్రమేయంలేకుండానే అతడి రెండవ చేయి ఆమె చేతిని తాకింది. అతడు ఆమె ముందు మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని, తన్మయుడై ఆమె వదనంకేసి చూడసాగాడు.

అది ఒక భక్తుడు భగవంతుడిని చూస్తున్న చూపు.

అది ఒక దారి తప్పిన వ్యక్తి తన గమ్యం వైపు చూస్తున్న చూపు.

అది ఒక వ్యక్తిలో సకల విశ్వాన్ని దర్శిస్తున్న చూపు.

అది ఒక నశ్వర శరీరంలో సకల చరాచర సృష్టి అనంత స్వరూపాన్ని దర్శిస్తున్న చూపు.

కానీ మనిషి ఎంతగా అనంత విశ్వంలో విహరించినా, అతడి భౌతిక ప్రపంచానికి బద్ధుడు. భౌతిక ప్రపంచం విధించిన సంకెళ్ళలో బంధితుడు. అందుకే అంత అనిర్వచనీయమైన అలౌకిక ఆనందంలో కూడా అతడి మదిలో ఒక భావన మెదిలింది.

తేరె సాయేకొ సమఝ్‌కర్ మై హసీన్ తాజ్‌మహల్

చాందినీ రాత్ మె నజరోంసె తుజే ప్యార్ కరూ...

ఆమె నీడనే అందమైన తాజ్‌మహల్‌లా భావించి, వెన్నెల రాత్రిలో కనులతో ఆమెని ప్రేమిస్తాడట!

తాజ్‌మహల్‌ను సమాధిగా అభివర్ణించి ఆ అందమైన భావనను వికృతం చేయాలని ప్రయత్నిస్తారు కొందరు.

నిజానికి తాజ్‌మహల్, ముంతాజ్ మహల్ సమాధి కావచ్చు. కానీ ఒక అలౌకికమైన భావనను, భౌతిక ప్రపంచంలో ఇంతకన్నా అందంగా వ్యక్తపరచటం కుదరదు.

ఈ భౌతిక ప్రపంచంలో అందమైన భావన వ్యక్తీకరణకు పరాకాష్ట తాజ్‌మహల్. దానికి రాళ్ళెత్తిన కూలీలు ఎవరయినా కావచ్చు. వారెన్ని కష్టాలయినా పడవచ్చు. రాజు ఎంత క్రూరుడయినా కావచ్చు. ముంతాజ్ మహల్ పధ్నాలుగు మార్లు గర్భం ధరించి ఉండవచ్చు.

ఇవన్నీ ఒక అందమైన భావన కలిగించే ఆనందం నుంచి వ్యక్తుల దృష్టిని మరలించి, వారిలోని ఆనందాన్ని అనుభవించే సున్నితత్వాన్ని నశింపచేయాలన్న వారి ప్రయత్నాలు.

'అచ్చేంకో బురా స్థాపిత్, కర్నా, దునియాకి పురానీ ఆదాల్ హై' అన్నాడో కవి. అందమైన వాటిని, మంచివాటిని చెడుగా నిరూపించటం ప్రపంచానికి అలవాటు'

ఎంత గొప్పగా చెప్తాడు.

తాను... శిల్పను ఇలా కలవటం తప్పు.

ఆమెతో ఒంటరిగా ఉండటం ఇంకా తప్పు.

రాత్రిపూట ఇలా ఒంటరి ప్రదేశంలో ఒంటరిగా ఉండటం ఇంకెంతో తప్పు.

ఆమెను స్పృశించటం ఘోరమైన నేరం.

ఆమెవైపు ఇలా చూడటం ఇంకా ఘోరమైన నేరం.

కానీ... ఇందులో ఉన్న అలౌకికానందానుభూతి నేరం ఎలా అవుతుంది? అలాంటి అనుభూతి ఉంది కాబట్టే నేరమా? ఈ అనుభూతి పదేపదే కావాలనిపిస్తుంది.

తన శరీరంలోనో, మనసులోనో ఏదో ఓ లక్షణాన్ని ఆమె శరీరమో, వ్యక్తిత్వమో, ఆమెలోని ఏదో లక్షణం జాగృతం చేసింది.

దాంతో ఒక రొటీన్ జీవితం గడుపుతూ, రాయిలా ఉన్న తనలోంచి, రొటీన్‌లాంటి రాయిని చీల్చుకుని ఏదో ఓ నూతన సృష్టిలో కదలిక కలిగింది. రాయిని చీల్చుకుని ఓ మొక్క ఎదుగుతోంది.

ఇది ఒక్క ఈమె వల్లనే సాధ్యమవుతుంది.

దాంతో ఆ మొక్క ఎదిగి రాయిని విరిచి వృక్షంలా మారాలంటే నీరు ఎలా అవసరమో, అతడికి ఆమె సాంగత్యం అవసరం అవుతుంది.

కానీ సామాజిక పరిస్థితులు అడ్డం వస్తాయి.

దాంతో అందరినీ ఆమె కోసం వదులుకోవాలి. లేదా, అందరికోసం ఆమెని వదలాలి.

ఏదైనా బాధాకరమే.

అందరినీ ఆమె కోసం వదలటం స్వార్థం.

అది రాక్షసం.

తనమీద ఆధారపడిన వారిని, తనని నమ్మిన వారిని తన ఆనందం కోసం వదిలివేయటం ఎంత ఘోరం?

అలాగని, అందరికోసం తనని తాను చంపుకోవటం ఇంకా ఘోరం.

ఇలాంటి సంఘర్షణలు, ఉద్విగ్నతలు కలగకుండా ముందు జాగ్రత్తగా 'మంచి' వన్నీ 'చెడు' అని ప్రచారం చేస్తుందా సమాజం?

అనేకులు ఆ నియమాలలో ఒదిగి జీవితం సాగిస్తారు. అనేకులు తమకున్న పరిధిలోనే ఆనందం అనుభవిస్తారు. సంతృప్తి చెందుతారు. అసంతృప్తులున్నా వాటిని అణగద్రొక్కుతారు. అవకాశం లేకనో, అవకాశం ఉన్నా ధైర్యం, ఆశలు లేకనో!

కొందరు నియమాలను భంగం చేస్తారు. తమ జీవితాన్ని తమకు ఇష్టమైన రీతిలో సాగిస్తారు.

మరికొందరు నియమాన్ని భంగం చేస్తారు. కానీ తాము నియమ భంగం చేయటం వల్ల తమని తక్కువగా చూస్తారన్న న్యూనతాభావంతో, తమ నియమ భంగాన్ని ఆదర్శంగా ప్రకటిస్తారు. దానికి సిద్ధాంతాల సమర్ధన జోడిస్తారు. నియమంలో ఒదిగిన వారంతా పనికిరాని వారని, చేతకానివారని ప్రచారం చేస్తారు. తాము సంతృప్తితో ఉన్నామని, జీవితాన్ని ఆనందంగా అనుభవిస్తున్నామని, నియమాలలో ఒదిగిన వారు అసంతృప్తితో కొట్టుమిట్టాడుతున్నారని, వారు జీవచ్ఛవాల్లా బ్రతుకుతున్న పిరికివారని తమని తాము నమ్మించుకుంటారు. అమాయకులను నమ్మిస్తారు.

దీన్లో తాను ఏ వర్గీకరణకు చెందుతాడు?

తన జీవితం నియమాల్లో ప్రశాంతంగా సాగుతోంది.

తుఫానులా ఈ తాజ్‌మహల్ లాంటి అందమైన అలౌకికానందం తన జీవితంలో ప్రవేశించింది.

ఇది శాశ్వతంకాదు. ఇది తనకు అందమైన కల. చేదు నిజం కాదు. నియమం నాగరికత.

వ్యక్తి ఇష్టాయిష్టాలు ఎన్ని ఉన్నా, తనపై ఆధారపడిన వారిని తన సౌఖ్యం కోసం త్యాగం చేసేవాడు తుచ్ఛుడు. వాడెన్ని రకాల అందమైన సిద్ధాంతాల రంగుల వలలు, వాదన జలతారులు అల్లినా... తుచ్ఛుడే తనవారికోసం వ్యక్తిగత అయిష్టాలను, వదులుకోలేని వాడు వ్యక్తికాడు.

ప్రపంచం అల్లిన అందమైన మాయాజాలాలను తప్పించుకుని తన కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించి, బాధ్యతను నిలుపుకునేవాడే నిజమైన మనిషి.

అందరికీ ఇలాంటి ఆలోచనలుండవు. సంఘర్షణలుండవు.

బలహీనులు ఆకర్షణలకు లొంగిపోతారు. అలాంటి బలహీన మనస్కులను సంఘర్షణలు, సందిగ్ధల నుంచి తప్పించేందుకే నీతులు, నియమాలు. అందుకే మంచిని చెడులా ప్రచారం చేసి ప్రజలను హెచ్చరిస్తుంది సమాజం.

ఇంకా తమ మధ్య ఏమీ లేదు. ఇప్పుడిప్పుడే తమ నడుమ సాన్నిహిత్యం నెలకొంటోంది.

ఇది సంఘర్షణకు, సందిగ్ధాలకు దారితీసి జీవితాలను అస్తవ్యస్తం చేసేలోగా తాను తనపై నియంత్రణ సాధించాలి.

ఈ సంబంధం వృక్షంలా ఎదిగి వ్రేళ్ళూనుకునేలోగా మొగ్గలోనే త్రుంచేయాలి. తాను పిరికివాడా?

చేతకానివాడా?

కావొచ్చు. ఎవరేమనుకున్నా తన కర్తవ్యం తనది. తన బాధ్యత తనది.

శరత్‌కు ఆశ్చర్యం అనిపించింది.

ఒక అలౌకికానందానుభూతి తరచి చూస్తే వదులుకుని దూరం పారిపోవాల్సిన అనుభవంలా మిగలటం అత్యంత విస్మయాన్ని కలిగిస్తోంది.

అతడికి తెలియకుండానే అతడి చేతులు ఆమె చేతులనుంచి జారిపోయాయి. ఆమెలో కూడా అతడిలో జరుగుతున్న సంఘర్షణ జరుగుతున్నట్టుంది. జారుతున్న అతని చేతులను ఆమె పట్టుకోవాలని ప్రయత్నించలేదు.

అతడికి నిరాశగా అనిపించింది.

ఆమె తన చేతులను పట్టుకుని ఉంటే బాగుంటుందనిపించింది. అది అతడి అహాన్ని సంతృప్తి పరిచింది. కానీ ఆమెకూడా ఇలానే ఆలోచించవచ్చుకదా! అన్న ఆలోచన వచ్చింది.

'అహం!' అంతలోనే అహం!

అతడికి నవ్వు వచ్చింది.

ప్రపచంలో ఆనందాలన్నీ అశాశ్వతం అని ఇంకా అంటారేమో!

ఒక్క క్షణం క్రితం తను ఎవరో తాను మరచిపోయాడు. అంత అద్భుతమైన అనుభవం.

బహుశా మనిషి జీవించేది ఇలాంటి క్షణాలకోసమేనేమో. ఇలాంటి మధురమైన క్షణాలను జ్ఞాపకాల మణిహారంలా మనస్సులో దాచుకుని తనతో తీసుకుని వెళ్తాడు మనిషి. ఇది అస్సలు జీవిత చరిత్ర. చదువు, ఉద్యోగం, డబ్బు సంపాదన, పెళ్ళి, పిల్లలు.. ఇవన్నీ ఒక వ్యక్తి బాహ్య జీవిత చరిత్ర.

కానీ వ్యక్తి అసలు జీవిత చరిత్ర అతని మనసుపొరల్లో లోపల నిశ్శబ్ధంగా ఉంటుంది. అతనితో గాలిలో కలిసిపోతుంది. ఇది బయట ప్రపంచానికి తెలియదు.

చాలాసేపటి మౌనం తరువాత శరత్ అన్నాడు 'వెళ్దామా?'

ఆమె మౌనంగా తల ఊపింది.

ఇద్దరూ నిశ్శబ్దంగా కారువైపు నడిచారు.

అతడి మనసులో హఠాత్తుగా ఒక ఆలోచన మెదిలింది.

తనకు ఇంత అనుభవం, ఇన్ని ఆలోచనలు ఉన్నా సౌఖ్యాందానుభూతి ప్రవాహంలో పడి ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు.

కానీ ఈ ఆనందం, ఈ అనుభవం, ఈ వివక్షణ లేని యువతీ యువకులు ప్రధమ పరిచయమే, ప్రధమ ఆకర్షణనే సర్వం అనుకుంటారు.

ఆవేశంలో అడుగు ముందుకు వేస్తారు.

వారికి నిజానిజాలు ఎలా తెలుస్తాయి? చెప్పేదెవరు?

జీవితంలో అత్యంత ఆనందానుభూతి లైంగికం కాదని వారికి చెప్పేదెవరు?

వారంతట వారు గ్రహించేసరికి జీవితం చేయిదాటి పోతుంది.

వారు నాగరీక లోకంలోకి ప్రవేశిస్తున్నపుడు, మృదువుగా అతడి చేయిస్పృశించింది శిల్ప 'థాంక్స్' అంది.

'ఎందుకు?' శరత్ గొంతు వణికింది.

'కొన్ని చెప్పగలవి. కొన్ని చెప్పలేనివి. అందుకు' అంది.

ఆమె చేయి తీసేస్తూంటే పట్టుకుని అడిగాడు శరత్. అతని గొంతు అతనికే విచిత్రంగా ధ్వనించింది. 'మళ్ళీ మనం కలవమా?'

అతడిని చూసి విచిత్రంగా నవ్వింది శిల్ప 'మగవాడు ఎంత ఎదిగినా పసిపిల్లవాడే కదా! చిన్నప్పుడు తల్లి కొంగు, పెద్దయ్యాక ప్రేయసి చెంగు వదలడు' అంది.

వెంటనే ఆమె చేయి వదిలేశాడు శరత్. అతడికి ఇదేమాట ప్రశాంతి అనటం గుర్తొచ్చింది.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments